

Пресечна Точка

Емилия Димитрова

Нощта преваляше. Все още някъде се промъкваха отблясъци, въз тъмни и светли, които надделяваха. Нищо не нарушаваше тишината – дори птиците не издаваха звуци. В тази прозрачност на сенки и изненади в стаята спеше един лекар – вече в напреднала възраст. Сънят му беше неспокоен – въртеше се и от време на време издаваше някакви звуци, даже откъслечни думи.

Миг на затишие, после трепна уплашен, надигна се, послуша се за няколко минути и се загледа към прозореца. После нещо като че го освети. Стана и пристъпи към прозореца с широко отворени очи. Постоя така, а след това мина през другите помещения, както това правеше всяка сутрин. Беше около пет часа сутринта. По принцип ставаше рано, но тази сутрин беше по-различно.

„Дали не съм обърнал внимание или нещо трогващо съм сънувал, но тази нощ беше по-различно – помисли той и включи кафе-машината. – Като че ли нещо ме предупреждава, за какво ли, знам ли?“ Той изпи кафето и тръгна към другата стая вече по-уравновесен.

„Какво ми става? Цели 50 години практика, лекуване, констатации, няма спиране“ – мислеше той.

Но това за него беше смисълът на живота му, като част от всичко, което го заобикаляше. Той обичаше да твори, да се вслушва във вътрешния си глас какви решения да взема за всеки болен, с кои

84

колеги да сподели, а това го караше да действа. Работата го удовлетворяваше, преживяваше всичко с всеки пациент. Не обичаше споровете между колегите. Всички в екипите бяха като едно цяло, а той ги подтикваше все повече да се стараят и да търсят различни определения.

Понякога атмосферата се нажежаваше, но винаги намираще силни аргументи, за да успокои положението. Не обичаше суматохата – губене на време и нерви, – а в тази професия няма време да се луташ или паникьосваш. Стараеше се всичко да научи за пациента. При визитация гледаше болния право в очите. Срещите със страха от неизвестното (Какво ли ще стане?) му позволяваха да разбере истината за човека отсреща. В този миг на открове-

ние се създаваше взаимното доверие между лекар и пациент, защото ДОВЕРИЕТО отключва тялото, което е тайник на много неизвестни, а да стигнеш до тази неизвестност е много сложно. Само БОГ знае тези тайни, скрити дълбоко във всеки човек!

Благодарности имаше от хора, преминали през този страхов ад. Някои колеги се чувстваха удовлетворени, че са помогнали и се гордееха с тези успехи. Хубаво е такова самочувствие, но той все още не можеше да е спокоен, или да почувства сигурност. Неизвестности много, а това в повечето случаи води до заблуди. Още като млад лекар се вслушваше в съвети, указания, случки от по-възрастни и опитни професионалисти с дългогодишна практика.

20 години от живота си посвети на медицината, практикувайки във Франция. Вече натрупал опит, той умееше бързо да успокоява това, което отвътре

85

го караше да го възприеме. В ония времена в болниците се работеше като във военно положение – без съвременна техника, гледайки смъртта в очите на ранени хора. Така в търсене на правилните решения той натрупа огромен практически опит, въпреки трудностите.

Понякога се отпускате и разказваше случки, преживявания, какво е мислил и как се е справил, за да остане жив човека. Това за него беше най-удовлетворяващо, беше щастлив, че е спасил човека и винаги благодареше на Бог за помощта, защото *Бог е символа на всеки успех!* Той преценява на кой да даде благословията за живот, а на лекуващия дарба от Него и продължителност на живота му с човешки тайни, които Той е сътворил! Може би човек трябва да се замисли, че и Те са обикновени, но с повече точност, дарба и вдъхновение.

Понякога слушаше и други дебати. Откъде е започнала истинската медицина, кой е първоизточника? И никой не довършваше прозата, че може би е истина. Има много въпроси с голяма питанка... Чели са много книги, учебници, чак до Дарвин, който е казал, че човек е произлязъл от маймуната. А тя (маймуната) от къде е създадена? Кой е създал първо животните, после човека? Значи тези първоизточници са били предопределени да дадат от се-

бе си нещо, близко до еволюцията, до която е определението Човек...

Докторът често се връщаше към миналото си, детството и младежкия си живот. Роден в София, но родът му е от Плевен – три поколения и всички са били достойни лекари – професори. Всички са

86

работили всеотдайно, дори са практикували по фронтовете и са доказвали достойнството и обичта към професията и хората, макар да е било много трудно в ония времена. И той притежава талант в лекарската професия, даден му от предците и от Бога.

Любовта дойде рано при него. Срещна жената на мечтите си и близко до неговата обична професия. Родиха им се две деца. После раздели двете неща – децата и любопитството и стремежът да се усъвършенства, да чете, учи, да даде всичко, което знае да приложи в практиката си – това, което е заложено в него от миналото на цели три поколения.

Много пъти се питаше: „Къде сбърках?“. Обвиняваше се за някои слабости, които бяха редки. Колкото повече растяха децата, толкова по-често той отсъстваше от дома. Често участваше в симпозиуми в чужбина, срещаше се със способни и упорити медици. За него това беше като лек, като полъх за настоящия живот.

Голяма част от живота му беше във Франция. Там пораснаха и децата му, но неговата отдаденост към хирургията постепенно промени отношенията в семейството. Той осъзна, че губи нещо много ценно, семейството си, макар и двете – професията и семейството – да бяха важни за него и ги обичаше.

Трябваше да замине за България и да продължи да работи. Семейството остана да живее във Франция. Не беше лесно, чувстваше се като разделен на две части. Често пътуваше до Франция да види децата си, да ги погали и утеши. Но животът

87

продължаваше и не на шега, а сериозно – отдаден все още на старата си теза.

С времето нещата рязко се промениха. Докторът намери друга жена, за да има другар в живо-

та и да не е сам у дома. Лекар по професия, тиха и работлива, тя беше докосната от нещастieto по същия начин. Така минаваха годините, насочен изцяло към професията. Търсеха го за консултации и участие в операции от различни държави. Той работеше повече в чужбина, отколкото в България. И така, забързан и отдаден изцяло на медицината, животът му минаваше.

Тежък инцидент преобърна живота му – катастрофа отне живота на 18-годишната му дъщеря. Тази болка изпълни душата му с горест до края на дните му. Той се промени – стана сприхав, нервен, колкото и професията да го отклоняваше от преживяното. Синът му, който също се посвети на медицината, учеше и работеше във Франция, често идваше в България за няколко месеца, с надеждата да помогне на баща си да преодолее болката.

Мина време и стана дядо на две прекрасни внучета. Това донесе радост в живота му, който забързано напредваше. Беше изпълнен с енергия, искаше да се посвети в помощ на болните и нуждаещите се. Успя да създаде отлични екипи от хирурзи. Всеки от екипа беше професионалист и продължаваше да трупа опит, черпейки от неговите знания, виждания, напътствия. Изпращаше ги в чужбина да специализират и да се учат от най-добрите в света. Насърчаваше дискусията и консултациите с лекари от други области, пряко свързани с конкретен случай. Колегите го уважаваха и ценяха зара-

88

ди изключителния професионализъм в работата и безпределната отдаденост на болните...

Целият му живот премина като на филмова лента през съзнанието му. Беше сам в стаята! Той въздъхна тежко и заговори на себе си:

„Как неусетно минаха годините! Каква равностметка ще си дам? Не знам! Много неща все още не са ясни. Уж има повече техника, да не обиждам колегите, но и те не са наясно, макар техниката да помага да се „види“ повече в човешкото тяло. Но, *Голямата тайна за създаването на човека и зобикаляция ни свят остава неизвестна!*

Много изненади и тайни крие човешкото тяло. *И всеки човек е уникален!* Един човек не можеш да сравниш с друг! Външно погледнато всички са хора – живеят според разбиранията си. Но всеки е

различен – *всеки носи своята звезда, скрита дълбоко в тайните на Създателя!*

Но стига вече! И аз съм безпомощен пред необятното тайнство на Природата в човека! Поне се опитвам да разбирам и се прекланям пред могъщата ѝ сила! Не вярвам, че медицината ще прогресира, напротив ще се промени много и то в недобра посока. Злобата, стремежът към нещо нехайно – пари, власт – ще измести всичко, което е изградено с толкова обич към тази хуманна борба в името на живота!“

Докторът се размърда малко, сякаш за да се намести по-удобно и отново продължи размислите си за днешната медицина:

„Да, през целия си живот съм давал по зрънце от моите знания, подкрепях колегите, отнасях се с

89

внимание и обич към болните. Помня блясъка на надеждата за живот в очите им! В човешкото съществуване има много неизвестности, което определя кой от какво ще се разболее. Затова преценката е различна за всеки. Има някаква *водеща сила и тайна*, която те контролира!

И аз самият нищо не знам какво ме очаква. До кога ще творя? До кога ще живея? *Силата на Природата винаги ще остане в тайна и затова трябва да се вслушваме в нея и да не противоречим! Само Създателят, който е дал началото на всичко заобикалящо и живо, знае Тайната! Трябва да си съпричастен с Природата, защото Тя дава, но и Тя взима и докато си жив, винаги трябва да си готов да даваш от себе си – о бич, разбиране, уважение, доброта и, ако можеш да помогнеш, да удължиш живота на болния, дай го от все сърце! Това е правило за всеки лекуващ, а не злоба, завист, егоизъм или да се пазариш за неговото его.*

Май няма да бъде това, което трябва да бъде! – продължаваше да разсъждава докторът. – Заговори се за унищожаване на лекаря – професионалист и на пациента, за някакви парични зависимости. Това не ще бъде здравна система с хуманна цел. Щом ще има търговска система, ще се разграничат всички области. Лакомията ще доведе до лоши търговски практики – търговия на едро и дребно, – а не борба за човешкия живот!

Медицината е една от най-деликатните взаи-

модействия с човека. Здравето е много по-ценно от парите. Лакомията ще доведе до кризи, омраза, стремеж за надмощие. Ще изчезне хуманността в лекуването. Лекарите ще се превърнат в търговци

90

на най-ценното – човешкото здраве. И така ще се опорочи всичко, което е създадено до сега.

Ако върви тази система на пазарна медицина, няма да има най-ценното – здравето.

Та нали и лекаря е човек, и той носи същественото като всички хора с различието, определено от Създателя! Парите са най-мръсното за човека – болести, клетви, сълзи, мъка – и всичко това за какво? Всички ще се превърнем в едно нищо. Никой няма да е вечен! Всеки по различен начин ще си отиде от този свят, така както уникален е роден и е различен пред Бога!

Лекарят продължаваше да размишлява за настоящето и бъдещето на медицината. Той въздъхна тежко и пое дълбоко въздух. За какво повече трябва да се замисля човека?

Докато живееш ти отговаряш пред себе си и не забравяй – който те е създал, той ще те съди за добро или зло!

Всичко остава на земята – богатство, лакомия, омраза и т. н. В всеки си отива с оголена душа – болезнена, спокойна или неудовлетворена от всичко това. И тези, които създават някакви правила, закони и те не са недосегаеми. Човешкото Аз и животни много са в нас, всички имаме и по нещо животинско и в този смисъл си приличаме и сме близки – с маниери, поглед, движение...

„Надявам се да се родят по-достойни човечеци, които да ценят своя живот, да съхранят спомена за онези велики предшественици, благодарение на които сме създали нещо постоянно и хубаво, без измами, лъжи, лакомия за власт, да отговарят за себе си пред тях и най-вече пред Бог!“

91

Всички тези мисли, и лоши и хубави, го измориха. Живот като една дъждовна капка, дошла от невидимото, незнайното небесно тайнство, се влее в земното притегляне и както растението намира почва, вода и топлина, расте и загива, така и човешката душа се ражда, живее и се скрива някъ-

де. Тя (душата) е волна птица. Човек може много неща да сътвори – омраза, надмощие, власт и жажда да бъде сам за себе си господар. Но душата не е запозната с тези изисквания. Тя не се подчинява на тази външна власт – обвивката на тялото.

Всеки човек има определена мисия на Земята.

Душата на всеки е различна, но общото е, че тя иска уважение от притежателя ѝ. Когато има взаимно уважение между душата, физическото тяло и духа, тогава човек живее в хармония със себе си и Природата. Ако липсва тази взаимна свързаност настъпват болести, раздори, унижение, човек си отива рано, защото душата не е съгласна с неговото мислене, надценяване, стремежи към висоти, а без обич към душата си, ти си загубен!

Докторът се загледа навън – вече прозираше светлината на деня. Ден като всеки друг. Природата сама определя нощта и деня, лошо или хубаво време без излишно суетене и глупави изисквания. А ние хората не я чуваме и уважаваме. Колко жалко! Много неща не знаем. Като се почне от Сътворението на всичко живо досега, вървим по някакъв трънлив път. Бодем се, падаме, негодуваме, но колкото повече се отдалечаваме от Първоизточника, толкова повече губим и живеем, движейки се по тънко въже над пропаст – дълбока и страшна. Кол-

92

кото повече се вслушваме в правилата на Природата и я обичаме, толкова повече познания ще добием и по-дълго ще живеем. И за медицината ще знаем повече, а тя е най-важна!...

Докторът остана още дълго време така замислен. Усещаше топлината и възхищението от всички тези размисли, ала тъга и утеха се криеше дълбоко в него.